

ESPLAIS LITERARIS

Any V

OLOT, JUNY DE 1925

Núm. 32

CARNET DE PROSES

A UNES QUANTES AMIGUES

Amigues:

No és pas la meua intenció fer-vos ara un relat de la festa, que últimament tots plegats vam celebrar; és sols el desig de recullir en poques frases algun detall, que és més plaent evocar-lo, per a que restin perpetuats en la memoria aquells moments de íntima germanor.

Siguem-hi doncs; comencem per aquells, en que les vostres veus femenines, desvetllaven l'espai, torbat alguna volta per els cants del rossinyol, en aquells, en que les cançons populars de la nostra terra florien com un bàsem guaridor per l'esperit, ple de recança, ressonant les seves notes per entre les mates curulles de verdor i entre el blau del cel, que ens fa de sostre.

—No us en eren a vosaltres de plaents aquells moments?

—No us sentieu dintre vostre com tremien les vostres fibres?—

De tanta joia interna que sentia, no sabia descifrar-la.

I deixeu-me, per últim, evocar la vostra figura, detallant-la amb les paraules plenes del romanticisme, que em van fer créixer; deixeu que perpetui el record dels vostres llabis humitejants de la rialla fresca i dels vostres ulls refulgents de la joia interior.

Deixeu també que el record d'aquella festa deixi entre nosaltres, talment un lligam de germanor.

ANTONI DOT ARXÉ.

Olot, 31 maig 1925

SENYAL DELS TEMPS

En la joventut està en plena efervescencia l'ideal de perfecció. En l'ordre religiós, en l'ordre social i en l'ordre polític es pot constatar cada dia. Un senyor mestre ens feia notar aquest meteix impuls en l'ordre literari; el sol fet d'haver-hi revistes exclusives de la joventut catalana, és penyora de la veracitat de la afirmació.

Però cal notar més,—és lo que cada dia tenia ocasió de sentir el alludit senyor mestre—que el jovent discuteixen la justesa de les ex-

pressions dels discursos que ouen, es dolen de l'ús de paraules impropies i de barbarismes que sollen i enlletgeixen la llengua propia; coneixen,—i exigirien dels oradors si a la seva ma estés,—l'ús de les principals regles de la sintaxi catalana, que la constitueix llengua diferencial entre totes les novo-llatines. Per tot això també alaben a ple grat que la propaganda política es faci a Catalunya en llengua catalana i senten el natural disgust quan aquesta Real recomanació, suara feta i que no és sinò manifestació del bon sentit, no és portada a l'ordre superior de la religió, l'eficàcia de la qual l'avant posen a tot altre interès d'ordre terrenal per elevat que siga ell.

Es senyal dels temps que el nostre jovent s'interessi per les causes nobles, que més afecten als interessos vitals de la espiritualitat.

EL TREVALL

*Un deure molt preuat és el trevall qui ens porta
tot dolç com als aucells a dins un mateix niu:
com ells, també tenim amor que ens aconorta,
que fortament ens lliga, fent-nos el cor captiu.*

*Trevall, oh nom honrat, racer de la esperança
per qui et sembrà en el cor, floreixes en el llabi;
caldrien serafins per fer-ne ta lloança;
si la llengua enmudeix, un àngel que t'alabi.*

*Trevall, tu ets sagrat com el record dels pares,
que en llurs constants suors i a voltes entre planys
ens han portat a grans, i en les jornades clares
han omplert de dolçures nostres pobres afanys.*

*Quan ben dematinet sentim la nova joia
i l'humil prec l'enlaira, talment que el més bell sol
tot remembrant-te a tu la vida s'ens enjoia
i tot és clar, seré i s'esvaeix tot dol.*

*Quan en vení el dissapte trilllegen les campanes
i de la festa nova renoven el record
et beneïm, trevall que totes les setmanes
per a nostres famílies ets el més alt conort,*

*Els trevalladors lligues, amb ta suau llaçada;
l'urdit és sols l'amor, la trama és caritat,
portant tots junts el feix, la vida no és pesada,
que l'esforç d'un amic fa lleuger lo pesat.*

*Per ço d'avui endavantensem fer sols la vida,
plora amb el qui plora, aimant el desvalgut;
el trevall dignifica i el nostre esperit convida
a ser-ne el qui sostingui el pobre obrer retut.*

*Units així formem-ne una bella cadena
compenetrem les vides, alegrant-nos amb cants:
Jesus és nostre pare, remei de tota pena,
volguem esser fills seus, i ens trovarem germans.*

M. DOLORS MARFANY.